

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 97/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Mészáros Bariakovou, Advokátska kancelária, Bystrický rad 453/77, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 273/2013 (neskôr vedenom pod sp. zn. 5 Co 593/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 273/2013 **p o r u š e n é b o l o .**

2. [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** úhradu trov právneho zastúpenia v sume 537,62 € (slovom päťstotridsaťsedem eur a šesťdesiatdva centov), ktorú je Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** vyplatiť na účet advokátky JUDr. Martiny Mészáros Bariakovej, Advokátska kancelária, Bystrický rad 453/77, Zvolen, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti *n e v y h o v u j e .*

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 97/2016-11 z 24. februára 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 273/2013 (neskôr vedenom pod sp. zn. 5 Co 593/2015).

Sťažnosť v tejto veci, v ktorej bol pôvodne sudcom spravodajcom sudca Ľubomír Dobřík, prijal na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. V zmysle relevantných ustanovení dodatku č. 1 k rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2016 – 28. 2. 2017 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) boli veci predtým pridelené bývalému sudcovi ústavného súdu Ľubomírovi Dobříkovi (ktorému skončilo funkčné obdobie) ako sudcovi spravodajcovi, ktoré neboli do 29. februára 2016 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde, s účinnosťou od 14. septembra 2016 pridelené ostatným sudcom ústavného súdu. Predmetná sťažnosť bola pridelená sudcovi ústavného súdu Lajosovi Mészárosovi, ktorý je v súlade s rozvrhom práce členom II. senátu, a z toho dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol II. senát ústavného súdu.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vydanému v sťažovateľovej veci 7. novembra 2012 sa na krajskom súde začalo 25. apríla 2013 a do dňa podania sťažnosti, t. j. 19. júna 2015, o tomto odvolaní nebolo rozhodnuté. Z dôvodu, že krajský súd „*ani po takmer dvoch*

rokoch o podanom odvolaní nerozhodol“, podal sťažovateľ predsedovi krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), ktorá bola vybavená ako dôvodná, o čom bol sťažovateľ vyrozumiený odpoveďou z 20. marca 2015. Keďže ani hneď po podaní tejto sťažnosti predsedovi súdu krajský súd vo veci neurčil termín pojednávania, prípadne verejného vyhlásenia rozhodnutia, sťažovateľ bol toho názoru, že v jeho veci *„vznikajú zbytočné a neodôvodnené prieťahy v súdnom konaní, čo má za následok to, že niekoľko rokov žijem v neistote ohľadom mnou uplatňovaného nároku“*.

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľ vyjadril k ustáleným kritériám právne významným pre posúdenie prípadných zbytočných prieťahov v súdnom konaní. Pokiaľ ide o zložitosť veci, sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd je povinný zaujať stanovisko predovšetkým k otázke premlčania uplatneného nároku, čo považuje za jednu z menej zložitých otázok. Sťažovateľ taktiež uvádza, že jeho *„procesná disciplína v odvolacom konaní je plne v súlade s príslušnými procesnými predpismi a nespôsobuje prieťahy v odvolacom konaní“*. Vo vzťahu k postupu krajského súdu sťažovateľ uvádza, že do dňa doručenia sťažnosti mu krajský súd *„nedoručil ani vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu, pričom sa môžem len domnievať, či vôbec žalovanému moje odvolanie doručil, aby sa k nemu vyjadril. Na tomto mieste poukazujem aj na vybavenie mojej sťažnosti predsedom Krajského súdu Bratislava, z ktorého je zrejmé, že vec bola Krajskému súdu Bratislava predložená dňa 25.04.2013, pričom sudkyňa si vec prevzala až dňa 28.02.2015. Aj z uvedeného je zrejmé, že spisový materiál po dobu takmer dvoch rokov sa na Krajskom súde Bratislava nachádzal bez toho, aby si ho konajúca sudkyňa prevzala a vo veci konala bez zbytočných prieťahov. Z uvedeného vyplýva, že postup Krajského súdu Bratislava je maximálne pasívny, čoho dôsledkom je splnenie aj tejto podmienky pre prijatie záveru o tom, že Krajský súd Bratislava zapríčiňuje zbytočné prieťahy v odvolacom konaní...“*

Tak ako som v krátkosti uviedol už vyššie, tento spor má pre mňa mimoriadny význam, a to jednak z pohľadu reštitučného a jednak aj z pohľadu satisfakčného. Podanou žalobou sa domáham náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorú mi spôsobil štát tým, že ma

nezákonne a tým pádom aj nedôvodne po dobu skoro jedného roka väznil vo väzbe a rovnako aj nezákonne a nedôvodne trestne stíhal. Už samotné vedenie trestného stíhania voči určitej osobe predstavuje závažný zásah do základných práv a slobôd fyzickej osoby, avšak ak je počas trestného stíhania osoba vzatá aj do väzby, tento zásah do základných práv a slobôd je o to intenzívnejší, pričom nepochybne možno zaujať názor, že väzobné stíhanie fyzickej osoby predstavuje jeden z najzávažnejších (ak nie najzávažnejší) zásah štátu do základných práv a slobôd fyzickej osoby. Význam sporu je pre mňa o to závažnejší, že som bol v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený, pričom práve oslobodenie spod obžaloby zakladá moje nároky, ktoré si proti štátu uplatňujem cestou civilného konania. Vzhľadom na to, že povaha veci má pre mňa prvoradý význam spočívajúci v tom, či všeobecný súd uzná alebo neuzná moje nároky voči štátu titulom nezákonného trestného stíhania a väznenia, som toho názoru, že je splnená aj posledná podmienka pre vyvodenie záveru, že Krajský súd Bratislava svojou neodôvodnenou nečinnosťou spôsobuje zbytočné preťahy v súdnom konaní.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] (...) na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/273/2013 porušené bolo.

2. Krajskému súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/273/2013 prikazuje konať bez zbytočných preťahov.

3. [REDAKOVANÉ] (...) priznáva finančné zadostučinenie v sume 3.000,- EUR(...), ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] (...) trovy konania v sume 355,73 EUR na účet advokátky JUDr. Martiny Mészáros Bariakovej(...) a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 3178/16 zo 4. apríla

2006 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 12. októbra 2016.

3.1 Predseda krajského súdu uviedol tieto relevantné skutočnosti:

«(...) *Vec sťažovateľa bola Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 25C/133/2009 predložená Krajskému súdu v Bratislave na konanie a rozhodnutie dňa 25. 04. 2013 a je vedená pod sp. zn. 5Co/273/2013.*

Dňa 30. 09. 2015 bola táto vec vybavená bez meritórneho rozhodnutia (INAK).

Zo súdu prvého stupňa bola uvedená vec sťažovateľova vrátená naspäť tunajšiemu odvolaciemu súdu dňa 11.12.2015 a je vedená pod sp. zn. 5Co/593/2015.

Predmetná vec sp. zn. 5Co/593/2015 bola rozhodnutá uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/593/2015-221 zo dňa 21. 12. 2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25C/133/2009-178 zo dňa 07. 11. 2012 bol zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

JUDr. Janka Richterová ako poverený člen senátu tiež na doplnenie uviedla, že spis sp. zn. 25C/133/2009 (sp. zn. 5Co/273/2013) prevzala v apríli 2015 spolu so 192 nevybavenými vecami (z januára 2015), z toho 99 reštančnými; do 31. 12. 2014 bola vo veci referujúcim sudcom JUDr. Blanka Malichová.

Súčasne Vám oznamujem, že Krajský súd v Bratislave podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, netrvá na ústnom prerokovaní veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.»

3.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu krajského súdu uviedla tieto skutočnosti:

«(...) *Z obsahu vyjadrenia Krajského súdu v Bratislave v podstate vyplýva, že vec bola odvolaciemu súdu súdom prvej inštancie predložená dňa 25.04.2013, pričom Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací o mojom odvolaní rozhodol dňa 30.09.2015. Okrem toho odvolací súd poukazuje na značnú vyťaženosť tohto súdu.*

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd rozhodol o mojom odvolaní po takmer dva a pol roku od predloženia spisového materiálu, resp. po dva a trištvrte roku od podania odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti poukazujem na to, že

vyťaženie súdu veľkým nápadom vecí, resp. nedostatok sudcov alebo iných zamestnancov súdu nepredstavuje objektívnu skutočnosť, ktorá by ospravedlňovala vznik značných prieťahov v súdnom konaní.

Vyššie prezentovaný záver vyplýva aj z konštantnej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, ako aj Ústavného súdu ČR.

Podľa uznesenia Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 674/04: „Ústavný súd už vo svojej judikatúre zdôraznil, že nedostatky v organizácii a činnosti súdnej moci nemôžu ísť na ťarchu tých, ktorí sa na súd obracajú ako na ochrancu svojich základných práv a slobôd.“

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 52/1999: „Uplatnenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemôže byť zmarené len preto, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov súdu na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty.“

Napokon podľa uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 61/1998: „Nesprávna organizácia práce, ako aj iné nedostatky v činnosti súdu, ktoré boli príčinou neprimeranej lehoty prerokovania konkrétnej veci, sú porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“

Tak, ako som uviedol v podanej sťažnosti, tak aj na tomto mieste opakovane uvádzam, že posúdenie toho, či moje uplatňované nároky sú alebo nie sú premlčané, považujem za otázku relatívne jednoduchého právneho posúdenia odvolacím súdom, a preto je nepochybné, že v konaní odvolacieho súdu došlo k zbytočným prieťahom v súdnom konaní. V tejto súvislosti tiež uvádzam, že v konaní pred všeobecnými súdmi ide pre mňa o bytostne dôležitý súdny spor, nakoľko sa v ňom domáham náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mi bola spôsobená nezákonnou väzbou, nezákonným trestným stíhaním a nesprávnym úradným postupom. Je teda pochopiteľné, že je pre mňa veľmi dôležité, aby došlo čím skôr k odstráneniu mojej právnej neistoty ohľadom mnou uplatňovaných peňažných nárokov pred všeobecnými súdmi. Vyše dva a pol ročné odvolacie konanie potom bez ďalšieho nemožno hodnotiť ako konanie, ktoré je rýchle, hospodárne a súladné s Ústavou SR.

Zároveň poukazujem na to, že Krajský súd v Bratislave vo svojom vyjadrení ani nenamieta to, že by neboli splnené základné predpoklady na to, Ústavný súd SR mojej sťažnosti vyhovel.

(...) Z vyjadrenia Krajského súdu v Bratislave ďalej vyplýva, že po podaní sťažnosti došlo k rozhodnutiu o mnou podanom odvolaní. Táto skutočnosť mi je známa, nakoľko uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5Co/593/2015-221 zo dňa 30.09.2015, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, bolo doručené aj mne prostredníctvom mojej právnej zástupkyne.

Záverom tohto stanoviska poukazujem na to, že k rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave došlo až po tom, čo som podal sťažnosť na Ústavný súd SR pre zbytočné prietahy v odvolacom konaní. V prípade, ak by Ústavný súd SR mojej sťažnosti nevyhovel práve z dôvodu, že medzičasom došlo k rozhodnutiu odvolacieho súdu o mojom odvolaní, mám za to, že v takomto prípade mi vznikne nárok na náhradu trov konania podľa § 31a ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. v spojení s § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Opakovane však uvádzam, že podľa môjho názoru nič nebráni Ústavnému súdu SR, aby mojej sťažnosti vyhovel (s upravenou výškou trov konania vyčíslenou nižšie), nakoľko došlo k naplneniu všetkých kritérií pre vyslovenie záveru o tom, že v konaní odvolacieho súdu došlo k zbytočným prietahom, a teda bolo porušené moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Pokiaľ sa týka sumy požadovaného finančného zadosťučinenia, tak som toho názoru, že suma 3.000,- EUR predstavuje primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko samotné konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je dostatočným zadosťučinením, a to najmä z dôvodu významu sporu pre mňa ako aj z dôvodu neospravedliteľnej pasivity odvolacieho súdu počas odvolacieho konania, ktorý u mňa len prehlboval pocit neistoty a straty viery v právny štát. Bez povšimnutia nemôže ostať ani to, že skutok, za ktorý som bol dlhé roky stíhaný a väznený, sa ani len nestal. Zároveň mám za to, že mnou požadovaná suma vo výške 3.000,- EUR vychádza zo zásad aplikovaných EŠLP a jej priznaním dôjde k završeniu ochrany môjho porušeného základného práva (obdobne bod 46. nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 313/2012).

Úplným záverom uvádzam, že netrvám na tom, aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 273/2013:

Dňa 25. apríla 2013 bol krajskému súdu predložený spis *„na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07.11.2012, spis. značka 25C 133/2009-178“*. Odvolanie podal sťažovateľ, ktorý sa žalobným návrhom proti Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy najmä z titulu *„nezákonnej väzby“* a *„nezákonného trestného stíhania“*. Vec bola na krajskom súde zaevidovaná pod sp. zn. 5 Co 273/2013.

Dňa 20. marca 2015 podpredseda krajského súdu listom č. Spr. 2026/2015 oznámil sťažovateľovi, že jeho *„sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/273/2013 vyhodnotil ako dôvodnú“*.

Dňa 10. septembra 2015 podpredseda krajského súdu upozornil predsedu senátu na prietahy v konaní.

Dňa 30. septembra 2015 bol spis vrátený okresnému súdu *„podľa § 209 ods. 2 O.s.p. bez meritórneho rozhodnutia“*, pretože vec *„bola predložená bez toho, aby sa v spise nachádzalo úplné odvolanie“* sťažovateľa.

Dňa 11. decembra 2015 bol krajskému súdu opätovne predložený spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa *„proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07.11.2012, č.k. 25C 133/2009-178“*, pretože *„úprava z č. l. 197 bola realizovaná“*. Vec bola na krajskom súde zaevidovaná pod sp. zn. 5 Co 593/2015.

Dňa 21. decembra 2015 krajský súd uznesením č. k. 5 Co 593/2015-221 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 25 C 133/09-178 zo 7. novembra 2012 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov(...)

Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až

právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom období k zbytočným priet'ahom v konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a konštatuje, že krajský súd bol v predmetnej veci nečinný v podstate od predloženia veci tomuto súdu od 25. apríla 2013 do 30. septembra 2015, kedy po 2,5 rokoch vrátil vec okresnému súdu bez meritórneho rozhodnutia, pretože v spise sa nenachádzalo úplné odvolanie. Pokiaľ v danom prípade odpočítame primeraný čas na prípravu odvolacieho konania (šesť mesiacov), krajský súd počas takmer dvoch rokov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v napadnutej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani v dôsledku správania účastníkov, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu. Ústavný súd

napokon poukazuje na to, že predmetom napadnutého konania bola náhrada škody, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 19/00 a iné).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 21. decembra 2015 krajský súd uznesením č. k. 5 Co 593/2015-221 vo veci rozhodol, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto o tejto časti sťažnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 €, „nakoľko samotné konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je dostatočným zadosťučinením, a to najmä z dôvodu významu sporu pre mňa ako aj z dôvodu neospravedliteľnej pasivity odvolacieho súdu počas odvolacieho konania, ktorý u mňa len prehlboval pocit neistoty a straty viery v právny štát“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že aj konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že krajský súd po podaní sťažnosti predsedovi krajského súdu v primeranej dobe začal konať, teda táto sťažnosť sa stala efektívnym prostriedkom nápravy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti zo 17. júna 2015 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 12. októbra 2016). Za dva úkony vykonané v roku 2015 patrí odmena v sume dvakrát po 139,83 € a režijný paušál dvakrát po 8,39 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2016 patrí odmena v sume 143 € a režijný paušál 8,58 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 448,02 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 89,60 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 537,62 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016